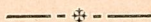

Рѣкитѣ протекли веднага съ силна бързина по новитѣ си корита; водата вредомъ заляла обори и кошари, та по този начинъ само за нѣколко часа заедно съ течението си отнесла всичкия торъ и всички други нечистотии къмъ морето . . . Навсѣкждѣ около палатитѣ на царь Авгия станало свѣтло, гладко, чисто и приятно.

Смаялъ се царь Авгия на юначеството на Херкулеса, но изпълнилъ си обѣщанието. Херкулесъ отлѣчилъ десета частъ отъ огромнитѣ царски стада и самичкѣ ги подкаралъ прѣзъ планини и морета.

И тъй, юнакътъ достойно се отървалъ отъ оскръблението, което му готвѣлъ завистливиятъ царь Еристей. . . Народътъ още по-силно обикналъ Херкулеса. . .

ТУРЧАНКА.

(разказъ).

Ърховетѣ на Стара-планина не се виждаха отъ настъпващата здрачъ. Бѣлитѣ облаци бѣха вече започнали да покриватъ долините. Безлистнитѣ дървета изглеждаха като нѣкакви скелети. Стъмнѣваше се. Настѣпваше нощта срѣщу Коледа — бждни вечерь — прѣзъ врѣме на руско-турската война.

Единъ не голѣмъ отрядъ руски войници слизаше отъ планината и отиваше да ношува въ блиското, наскоро прѣвзето, село. Напрѣдъ яздѣха два казака, а слѣдъ тѣхъ — капитанинътъ и още други двама по-млади офицери.